

[Ove Hansen.]

det er lovforslag, vi kan være tilfredse med. De er udtryk for fremskridt og vil styrke kommunerne i deres selvstyret.

Thisted Knudsen: Det er klart, at der til et sæt lovforslag af denne beskaffenhed er knyttet en lang række tekniske problemer, som må gøres til genstand for en nærmere udvalgsbehandling. Jeg tror også, at begge de højtærede ministre er klar over, at denne sag haster — ikke mindst af hensyn til kommunerne, der skal have deres budgetter i orden.

Jeg må først lige gøre en enkelt bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Ove Hansens udtalelser vedrørende landbruget. Det var ikke nogen helt almindelig bemærkning. Det ærede medlem pegede på, at landbruget var fritaget for benzin-skat. Når landmændene kører i bil som vi andre, betaler de benzin-skat — det er vi enige om — men de er altså fritaget for at betale skat, når de pløjer deres jord, når de sår, og når de høster, og det er åbenbart noget, de skal sige tak for. Ja, jeg ved ikke, om man skal forstå det på nogen anden måde.

Det sæt lovforslag, vi her står over for, har egentlig to formål. Det ene er en forenkling af hele den faste beskatning — en forenkling, som vi har trængt til. Der er en fordel ved, at skattesystemet ligger fast, og at man ikke stadig ændrer det. Det andet formål er egentlig at undgå — det er det, jeg går ud fra regeringen gør forsøg på — en urimelig forhøjelse af jordskatterne som følge af den 13. almindelige vurdering og de kolossale stigninger i jordværdierne, som denne vurdering vil give udtryk for.

For så vidt angår det sidste formål, har vi jo et løfte fra den højtærede finansministers forgænger. Vi havde i august et møde i det folketingsudvalg, som blev nedsat på de konservatives og venstres foranledning, da vi i juni drog hjem. Ved denne lejlighed blev der egentlig tilsikret os en lovgivning, der kunne forhindre urimelige forhøjelser i beskatningen som følge af vurderingen.

Det, der for os er det afgørende rent principielt, er, hvordan vi i fremtiden på en rimelig og retfærdig måde skal stille os

til spørgsmålet om beskatningen af Danmarks jord. Vi er her i tinget enige om, at det, der hedder bygningsskatter, skal ud af verden. Vi kan diskutere — og jeg skal ikke blande det ind — om den afvikling, der finder sted, egentlig ikke burde foregå lidt hurtigere; det er en sag for sig, men vi er enige om, at bygninger ikke mere skal beskattes. Det, der så bliver tilbage, er jordværdierne i Danmark, og dér er det efter min opfattelse, man kommer til at frigøre sig for fordommene og må se at finde frem til en løsning, der er både rimelig og retfærdig og også ligelig, også over for jordbesidderne.

Jeg plejer altid at inddele jorden i 3 store grupper, og det vil jeg også gerne gøre ved denne lejlighed. For det første er der den jord, vi benytter til bolig. En beskatning af jordværdierne, det, som hjemmene hviler på, det ender som en beskatning af boligen. Jeg har aldrig kunnet se visdommen i at beskatte disse boliger. Nu har vi fået nogle skatter, der ligger fast på den måde, vi kender det, og de er altså med i huslejen. Men mit parti er principielt af den opfattelse, at egentlig bør man ikke forøge beskatningen af denne jord. Vi kan tale om at justere, men fremtidens skatteobjekt kan efter vor opfattelse ikke være boligen.

Den anden store gruppe er landbrugsjorden, og dér er det egentlig, det allerstørste problem med hensyn til jordbeskatningen i øjeblikket ligger. Hvordan skal vi beskatte denne jord, der er et produktionsmiddel? Vi har nu oplevet, at denne jord er steget i værdi på papiret. Inflationen har sat sit stempel på vurderingerne, og vi vil blive udsat for, at værdien af landbrugsjorden fordobles; men det sker kun på papiret, for undersøger man nærmere, hvad man egentlig i penge kan få ud af en arealenhed nu, og hvad man fik ud af den i 1960, ja, så vil man nok kunne konstatere, at man ikke får mere ud af den, når man tager inflationen i betragtning. Altså hvis man begynder at tænke på at forøge beskatningen af landbrugsjorden, så kan man ikke føre i marken, at nu kan denne jord afkaste mere — og det var dog det rimeligste eller det eneste, man kunne anføre, hvis man virkelig ville begynde at tænke på dette.